

Sygn. akt XVII AmE 18/08

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 10 lipca 2008 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie , Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Hanna Kulesza

Protokolant: apl. radc. Katarzyna Kołodziejczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2008 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Witolda R

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia
28.12.2007 r. Nr DPE-451-424(4)/2007/9585/MJ

Oddala odwołanie.

SSO Hanna Kulesza

UZASADNIENIE

W dniu 28.12.2007 r. Prezes URE wydał decyzję, w której orzekł, iż przedsiębiorca wykonywał działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na zlokalizowanej w K przy ul. 05-074 H stacji paliw, która nie spełniała wymagań technicznych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21.11.2005 r., przez co naruszył warunki 2.2.1 i 2.3.1. udzielonej mu koncesji). Za te działania Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych), co stanowi 0,013% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2006 r.

Ustalenia będące podstawą wydania decyzji podjęte zostały na podstawie informacji przekazanych przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska, Delegatura w

M

W uzasadnieniu decyzji pozwany wskazał, że nie spełnienie wymagań określonych w ww. rozporządzeniu polegało na braku instalacji kanalizacyjnej i innych urządzeń zabezpieczających przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych. (naruszenie przepisu § 97 ust. 1 pkt 1.

W dalszej części uzasadnienia pozwany, opierając się na wynikach kontroli Inspektora Ochrony Środowiska, wskazał na brak urządzeń do monitorowania stanów magazynowych produktów naftowych oraz urządzeń do sygnalizacji wycieków tych produktów. (§97 ust. 1 pkt 2 i 3)

Podniósł również, iż na powódzie ciążył obowiązek wyposażenia stacji w urządzenia zabezpieczające przed emisją par produktów naftowych (§97 ust. 1 pkt 4 i 5).

Prezes URE wskazał, że Wysokość kary została ustalona z zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne tj. w wielkości nieprzekraczającej 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej. Ponadto zgodnie z art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes URE uwzględnił stopień szkodliwości czynu oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

W odwołaniu od ww. decyzji powód wniósł o jej zmianę przez obniżenie kary pieniężnej do wysokości 5.000 zł.

Powód przyznał, iż prowadzona przez niego stacja paliw nie została wyposażona w instalacje kanalizacyjną i inne urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych. Podniósł jednocześnie, że prowadzi prace zmierzające do realizacji obowiązku wyposażenia stacji paliw w ww. instalacje. Wskazał, że stwierdzone uchybienia wynikały z niedopatrzenia i trudności finansowych, nie były zaś skutkiem umyślnych zaniedbań.

W odpowiedzi Prezes URE podtrzymał stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Na rozprawie w dniu 3 lipca 2008 r. powód zmienił wnioski zawarte w odwołaniu w ten sposób, że wniósł o uchylenie decyzji. Podniósł, że w dniu 12.12.2007 r. wydane zostało rozporządzenie zmieniające rozporządzenie z dnia 21.11.2005 r. w sprawie warunków technicznych. W ocenie powoda powyższa zmiana przedłuża okresy przejściowe dla spełnienia wymagań określonych w rozporządzeniu do 2012 r.

W odpowiedzi pozwany stwierdził, że decyzja dotyczy wyłącznie naruszenia § 97 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z 21.11.2005 r. tj. obowiązku wyposażenia stacji w instalacje kanalizacyjne i inne urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych. Wskazał, że przepis ten obowiązuje od 2005 r., przy czym obowiązek określony w tym przepisie nie jest objęty rozporządzeniem zmieniającym z dnia

12.12.2007 r. przedłużającym okresy przejściowe dla spełnienia warunków technicznych, rozporządzenie zmieniające odnosi się bowiem tylko do obowiązków, o których mowa w § 97 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia z 21.11.2005 r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi koncesjonowana działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi. Działalność ta wykonywana jest m.in. na stacji paliw w K

Stosownie do warunku 2.2.1 udzielonej Przedsiębiorcy koncesji, Koncesjonariusz jest zobowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia użytkowanych obiektów, instalacji i urządzeń związanych z prowadzeniem działalności objętej koncesją, zgodnego z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska, zapewniającego w szczególności utrzymywanie wymaganej jakości paliw ciekłych będących przedmiotem obrotu oraz niezawodności zaopatrzenia odbiorców w paliwa, a także stosownie do warunku 2.3.1 koncesji Przedsiębiorca zobowiązany jest do przestrzegania obowiązujących przepisów dotyczących ochrony środowiska w szczególności do terminowej realizacji określonych tymi przepisami przedsięwzięć zabezpieczających środowisko przed wpływem działalności prowadzonej na podstawie tej koncesji. (Akta postępowania administracyjnego nie zawierają decyzji o udzieleniu koncesji zawierającej ww. zapisy. Okoliczności te zostały jednakże podniesione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, przy czym powód im nie zaprzeczył. Sąd uznał je więc za przyznane – art. 230 kpc.

W dniu 14.08.2007 r. Kierownik Delegatury w N

Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska poinformowała Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezesa URE), iż w wyniku przeprowadzonej kontroli w należącej do Przedsiębiorcy stacji paliw w K przy ul. 05-074 H stwierdzono, iż stacja ta nie spełnia wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21.11.2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowania (Dz. U. z 2005 r. Nr 243 poz. 2063). Podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 23.07.2007 r. na terenie należącej do Przedsiębiorcy stacji paliw, stwierdzono, iż nie spełnia wymagań określonych w ww. rozporządzeniu Ministra Gospodarki, ponieważ

- nie została wyposażona m.in. w instalacje kanalizacyjne i inne urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych.
- nie została wyposażona urządzenia do pomiaru i monitorowania stanów magazynowych produktów naftowych oraz urządzeń do sygnalizacji wycieku tych produktów

- eksploatowane zbiorniki służące do magazynowania produktów naftowych były jednopłaszczyznowe.

Z uwagi na to, iż wymienione w koncesji warunki nie zostały utrzymane przez Przedsiębiorcę, pismem z dnia 23.08.2007 r. (k.3-6 akt adm.) Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do usunięcia w terminie 30 dni od otrzymania pisma stanu faktycznego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji i z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą udzieloną przedsiębiorcy koncesją. Pismo to zostało prawidłowo doręczone przedsiębiorcy w dniu 29.08.2007 r.

W odpowiedzi, przedsiębiorca pismem z dnia 13.09.2007 r. (k.8-9 akt adm.) przyznał, iż eksploatowana przez niego instalacja „ *nie spełnia obecnie wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 21.11.2005 r. w sprawie warunków technicznych (...) w zakresie przepisu § 97 ust. 1 pkt 1*”, zgodnie, z którym stacja paliw płynnych powinny być wyposażone w instalacje kanalizacyjne i inne urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych. Jednocześnie poinformował, iż prowadzone są na stacji paliw prace modernizacyjne obejmujące swym zakresem również budowę układu zorganizowanej sieci kanalizacji deszczowej oraz, że zakończenie tych prac przewidywane jest do końca 2007 r.

Pismem z dnia 18.10.2007 r. (k.11-13 akt adm.) Prezes URE poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za naruszenie warunków 2.2.1 i 2.3.1 udzielonej mu koncesji. Jednocześnie Prezes URE wezwał Koncesjonariusza do zaprzestania naruszania warunków udzielonej mu koncesji i poprosił o złożenie szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie, wniosków dowodowych oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem warunków koncesji.

W odpowiedzi (k.15-16 akt adm.) przedsiębiorca ponownie poinformował o prowadzonych na stacji paliw pracach modernizacyjnych oraz wniósł w związku z tym o umorzenie wszczętego postępowania.

Pismem z dnia 22.11.2007 r. (k.18 akt adm.) Prezes URE poinformował przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zapoznania się z aktami sprawy.

W ocenie Sądu, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie stwierdzić należy, iż Przedsiębiorca wykonywał działalność przy niezachowaniu ww. warunków wymienionych w koncesji. Powyższe wynika z pisma MWIOŚ z dnia 14.08.2007 r. Powód nie zakwestionował ustaleń kontroli przeprowadzonej przez ww. organ. Co więcej, sam przedsiębiorca, zarówno w toku postępowania administracyjnego, jak też w odwołaniu od

decyzji przyznał, iż eksploatowana przez niego instalacja *nie spełnia wymagań* określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 21.11.2005 r. w sprawie warunków technicznych (...) w zakresie przepisu § 97 ust. 1 pkt 1", zgodnie, z którym stacja paliw płynnych powinny być wyposażone w instalacje kanalizacyjne i inne urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych. (k8-9 oraz 15-16 akt adm. oraz k.11-13 akt sądowych)

W świetle powyższego okoliczność, iż prowadzona przez powoda stacja paliw nie była wyposażona w instalacje kanalizacyjne i inne urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych, w związku z czym nie spełniała warunków określonych w przepisie § 97 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21.11.2005 r. w sprawie warunków technicznych (...) jest bezsporna.

W ocenie Sądu jednakże Prezes URE nie wykazał w sposób należyty, iż powód dopuścił się innych, wskazanych w decyzji uchybień, takich jak brak urządzeń zabezpieczających przed emisją par produktów naftowych do powietrza atmosferycznego tj. naruszenia przepisów § 97 ust. 4 i 5 rozporządzenia. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska w kwestii ww. naruszeń. Kwestie ww. naruszeń nie były przedmiotem ustaleń kontroli MWIOŚ, nie były one również przedmiotem postępowania dowodowego prowadzonego w ramach postępowania administracyjnego.

Niezasadny jest również, zdaniem Sądu zarzut naruszenia przepisów § 97 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia, polegający na braku urządzeń do pomiaru i monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych oraz urządzeń do sygnalizacji wycieku produktów naftowych. W chwili wydawania zaskarżonej decyzji, obowiązywał bowiem przepis § 177 rozporządzenia, zgodnie z którym stacje paliw użytkowane lub wybudowane przed wejściem w życie rozporządzenia muszą być wyposażone w ww. urządzenia do dnia 31.12.2012 r. (Okresy przejściowe dla spełnienia warunków technicznych określonych w § 97 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia z dnia 21.11.2005 r. przedłużone zostały rozporządzeniem zmieniającym z dnia 12.12.2007 r. /Dz.U.07.240.1754/).

W świetle powyższego, w chwili przeprowadzenia kontroli, jak również w chwili wydawania zaskarżonej decyzji na powodzie nie ciążył obowiązek wyposażenia stacji paliw w ww. urządzenia.

Jakkolwiek Sąd nie uwzględnił stanowiska Prezesa URE w zakresie naruszenia przez powoda warunków koncesji poprzez niespełnienie warunków rozporządzenia określonych w przepisach § 97 ust. 1 pkt 2,3,4 i 5 rozporządzenia, bezsporne w sprawie jest, że powód naruszył warunki udzielonej mu koncesji poprzez niespełnienie warunku wykonywania działalności określonych w przepisie § 97 ust. 1 pkt 1 tj. poprzez brak wyposażenia stacji paliw w instalacje kanalizacyjne i inne urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem

produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Koncesja udzielona przedsiębiorcy obliguje go do wykonywania działalności gospodarczej zgodnie z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne prowadzenia działalności oraz wymogi związane z ochroną środowiska.

Niedopełnienie obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia, a w konsekwencji naruszenie warunków koncesji stanowi obligatoryjną przesłankę nałożenia na powoda kary pieniężnej – art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z 10.04.1997 r. Prawo energetyczne. (Dz.U. 2006.89.625). Z uwagi na powyższe, zasadność nałożenia na powoda kary pieniężnej nie może budzić żadnych wątpliwości.

Zdaniem Sądu na uwzględnienie nie zasługuje wniosek powoda o zmniejszenie kary pieniężnej. Kara pieniężna ustalona została przez Prezesa URE w sposób prawidłowy, z uwzględnieniem przesłanek jej wymiaru określonych w przepisie art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego tj. stopnia szkodliwości czynu, stopienia zawinienia oraz dotychczasowego zachowanie podmiotu ukaranego oraz jego możliwości finansowych.

Zdaniem Sądu, zarówno stopień zawinienia podmiotu, jak też stopień szkodliwości czynu powoda są znaczne.

W świetle powyższego, kary pieniężnej w wymiarze 0,013% przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w roku poprzedzającym wydanie decyzji, przy uwzględnieniu, że maksymalny wymiar kary wynosi 15% przychodu, nie można uznać za nadmiernie restrykcyjną. W ocenie Sądu jest to bowiem kara łagodna, wymierzona w dolnych granicach jej wymiaru.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia odwołania, Sad oddalił je na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSO Hanna Kulesza
Za zgodność z oryginałem
Sekretarz